

Çocukken ne olmak istediğimi çoktan unuttum
Ben gülmek istedikçe, suratım daha çok somurttu
Daha çok boğuldum, topladıkça hatıraları
Çok istesem de eskisinden nadir ağlarım

Hali kalmadı pek düşünmekten aklımın
Tek bildiğim ben büyüdükçe tükendiği sabrımın
Hep kalbi kırık kalemin, çok sildiğimden belki
Kim bilir, belki anlatmak istediklerimi bildiğinden

Şikayetçiyim, duyduğum ve gördüğümden
Birazda pişman, sinirlenip sövdüğümden
İçmişsem insanların yalanlarını yudum yudum
Bir gün gelir tükürürüm, öfkem geri döndüğünde

Kapat ve aç gözünü, gördüğün yalan
Düşün ki çevrendeki tüm yüzlere kandiğin kadar
Kapat ve açma şimdi gördüğün sahi
Düşün bi yoksun artık bi varmış olsan dahi

Zaman geçer önümden çığlıklar atarak
Umudum ellerimde bir avuç kül

Zaman geçer önümden çığlıklar atarak
Umudum ellerimde bir avuç kül

Zaman geçer önümden çığlıklar atarak
Umudum ellerimde bir avuç kül

Zaman geçer önümden çığlıklar atarak
Umudum ellerimde bir avuç kül

Bu koltuk, bu masa fikrediyor sanki
Tam da kendimden kaçarken bana "gitme" diyor müzik
Kalıp dinliyorum, odamda garip bi' ses
Sokakta sabahın pusu kafamda gri bi' sis

"Her kimsen öyle kal" der bana duyduğum bu melodi
Baktığın her taraftayım gördüğünden dahası
Meşhur bir şiir değil bu da benim kadar namsız
Evim kadar kimsesizken ölüm kadar cansız

Varlığında yokluğunda aynı para
Aynı kalan kim var? Alış aynı sona
Neyse elin değdi madem yakıp bırak köşeye
Sonra söndür ve git yarım bırak her şeyi

Bir biriyle tıpa tıp aynı, insanlar aynı
Gülsem de aynı kızsam da aynı
Bir avuç çamur yeter bolca kirletmek için
Ben 15 yılı verdim bunu sana dinletmek için

Zaman geçer önümden çığlıklar atarak
Umudum ellerimde bir avuç kül

Zaman geçer önümden çığlıklar atarak
Umudum ellerimde bir avuç kül

Zaman geçer önümden çığlıklar atarak
Umudum ellerimde bir avuç kül

Zaman geçer önümden çığlıklar atarak
Umudum ellerimde bir avuç kül